

μένη, με τον πόνο στη μιάρη της καρδιά!...

Και θέλοντας ο κήρ-Νικηφόρος να βγάλει το άχτι του, πρόσθεσε στα τραγουδάκια της Μυρσινιώς κ' ένα δικό του, που ανάδουσε από τη θλιμμένη του μνήμη:

Όταν σε καλοθύμηθώ
τό αμα μου παγώνει κ' ο νους μου διασκορπίζεται
σαν τ' άχτυρα σε' ελάνι.

Με το τραγουδάκι αυτό ξεθύμανε, θαρρείς, ο κήρ-Νικηφόρος, συνήλαε και σαν να ντροπαλάτησε γιατί άφησε να φανή η αδυναμία της καρδιάς του, ελεε γρήγορα-γρήγορα:

— Έλα... Έλα, κοκκίνα Μυρσινιώ... Φτάνουν οι καιροί κι' οι θρηνοί... Γ' άλλα του τ' αράφουμε σ' άλλο γράμμα, άργότερα... Λέν κάνει να το παραστενοχωρούμε το παιδί, γιατί στα ξένα που βρίσκεται μπορεί και να πάθι...

Και δίχως να περιμένη απάντησι έγραψε κι' υπόγραψε μόνος του: **«Σε φιλώ γλυκά στα μάτια, ή μητέρα σου, Μυρσινιώ Μανρα-ναάση».**

Έκλεισε μέσα κ' ένα κλωνί βασιλικό και λίγα άγια λουλούδια, διαβιμένα στην έκκλησιά, και πάτησε τα μπολίνια με τ' άχτυλα, βάζοντας γυάλα, κόκκινα και πράσινα για στολισμια στις άκρες.

— Και στού γάμου τ' αλεόματ' α... ελεε στην κοκκίνα Μυρσινιώ σαν τέλενε.

Η κοκκίνα πήρε το γράμμα, το φίλησε, τόκωψε στόν κόρφο της κι' ανέθηκε σπίτι της.

Σε λίγο ένας παλιός μηχαντάσης του Νικηφόρου μπήκε στο μαγαζί του. Ήταν ταξιδευμένος από καιρό και οχότανε από τ' α μέρη που βρισκόνταν κι' ο γιός της Μυρσινιώς. Πλησίασε τ' ο Νικηφόρο, τόν χαϊρέτησε, τόν φίλησε σταφυριά και τόν ρώτησε:

— Που έγραψε ή κοκκίνα; Στο γιόκα της;

— Χμ! Τι νά κάνει ή κοκκίνα! Ένα μωροχολαίδο έχει κι' αήτη!... άποκόρησε ο Νικηφόρος.

Τότε ξεκίωσε έσκωψε πιο κοντά στο μπαζάλι και τού ψιθύρισε:

— Κοίμα την καμένη!... Πάει... δεν έχει πια ή κοκκίνα Μυρσινιώ παιδί, πέθανε στην Άθινα!...

— Πέθανε!... τραύισε ο κήρ Νικηφόρος και τ' α μάτια του γοήλωσαν σαν σάλιγγαρία...

Την ίδια στιγμή ξαναφάνηκε στο δρόμο ή κοκκίνα Μυρσινιώ. Πήγαινε να σίει το γράμμα στο ταχυδρομείο... στέλνοντάς το σ' ένα νεκρό!...
ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΑ ΚΙ' Ο ΒΑΣΙΛΗΔΗΣ

Μιά λυγρή στόν άργαλειό ύφαινει τ' α προκιά της. Βάνει άσημένιον άργαλειό, ύφάδια μεταξένια, βάνει σαίτες μάλλινα και φιλιτσένια χτένια κι' άγάλια-άγάλια ύφανε και ψιλοτραγουδούσε.

Από τ' ο βροντό τ' άργαλειού κι' άπ' τόν ήχο τής κόρης ο ήλιος έσταμάτησε, δεν πάει να βασιλέψη, και καταρρέει ή άργατεία κι' οι ξενοδουλεντάδες κ' έρχονται και φωνάζουνε και λέν τ' ο βασιληά τους ή νά γιαιρέψη το κακό που γίνεκε στη χώρα κι' ο ήλιος έσταμάτησε, ή νά τόνε σκοτίωσουν.

Ο βασιληάς στέλνει φωτιά μία μάγισσα γρηόλια:

— Μάγισσα, ποιά είνε το κακό που γίνεκε στη χώρα κι' ο ήλιος έσταμάτησε, δεν πάει να βασιλέψη;

— Κάνε κακό δεν έγινε στη χώρα, βασιληά μου. Μιά λυγρή στόν άργαλειό ύφαινει τ' α προκιά της, κάθε που ρίχνει σαίτιά λέει κ' ένα τραγουδί, κι' άπό τ' ο βροντό τ' άργαλειού κι' άπ' τόν ήχο τής κόρης ο ήλιος έσταμάτησε, δεν πάει να βασιλέψη.

Πάει και πέφτει ο βασιληάς στη λυγρή τ' α πόδια:

— Πάψε, κόρη, τόν άργαλειό, πάψε και τ' ο τραγουδί, γιατί άπ' τ' ο βροντό τ' άργαλειού κι' άπ' τ' ο γλκόν ήχο σου ο ήλιος έσταμάτησε, δεν πάει να βασιλέψη, και καταρρέει ή άργατεία κι' οι ξενοδουλεντάδες κι' ήσαν μέσ' στα καλάτια μου και σκουίζουν και φωνάζουν ή νά γιαιρέψω το κακό, ή νά με θανατώσουν.

— Κι' αν πάσω έγώ τόν άργαλειό, (κι' αν πάσω τ' ο τραγουδί, ποιάς θά μου ύφάνη τ' α προκιά και (τά μεταξωτά μου;

— Έγώ θά βάλω γρήγορα ύφάν- (τρες νά τ' α ύφάνουν, έγώ θά στείλω προξενιά γυναίκα να (σε πάρω,

τού παλατιού βασίλισσα, κυρά μου (νά σε κάμω.

† Κ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΦΗΡΜΕΝΩΝ

Ο Μπραγκάς ως ύπασιτής Άννας τής Αυστριακής. Πώς την πήρε για... σκαμνί και γονάτισε πάνω της για νά προσευχηθί!... Ο Μπραγκάς παντρεύεται!... κευρώνει και όνειρευμένους! Κ' ή νύφη περιμένει!... Ο αφηρμένος και μωψ Ρακάν. Πώς άπλωσε τής κάλτσες του πάνω στά... κευφάλια δύο κυριών! κλπ.

Ένας από τούς μεγαλύτερους αφηρμένους, που αναφέρει ή ιστορία, ήταν ο Ιπότης ντε Μπραγκάς. Ο ντε Μπραγκάς αυτός υπήρξε επί άρετών καιρό ύπασπιτής τής βασιλίσσης τής Γαλλίας Άννας τής Αυστριακής. Μιά μέρα, που την είχε συνδεώσει στην έκκλησία, ο αφηρμένος Ιπότης λημονήσε ότι κοντά του βρισκόταν ή βασίλισσα, βλέποντάς την δε γονατιμένη την έπηρε για... ένα άπο τ' α ειδικά ένεινα καθίσματα, που υπάγονη στις έκκλησιές τών δυτικών για νά γονατίσουν και να προσεύχονται οι ποιοί!... Χωρίς νά χίση λοιπόν καιρό, την έπληρώσε από πίσω... γονάτισε πάνω στά πόδια της και στήριξε τούς άγκώνες του πάνω στους ώμους της! Φαντάζεσθε τί έπυροκόπησε!... Η βασίλισσα κατατρομαγμένη άρχισε να ξεφωνίζει, και τ' ο πλήρωμα τής έκκλησίας, βλέποντάς τόν Ιπότη νά κωσύνεται πάνω στην πλάτη τής βασιλίσσης, έσκασε στα γέλια.

Τό καταπληκτικό αυτό γεγονός τ' ο αναφέρει ή δοκίμας τής Όρλεάνης στην «Άλληλογραφία της».

***

Για τόν ίδιον αυτόν Μπραγκάς διηγούνται άκόμη τ' ο έξής ανέκδοτο:

Κάποτε ερωτήθηκε παράφορα μία χωριωμένη κόρη, την όποια και άρραβωνιάστρες. Την ήμερα τού έπυροτιε να τελεσθούν οι γάμοι του, ο Μπραγκάς, άφού έκαμε τ' ο μπάνιο του, πήγε... κ' έπεσε στο κρεβάτι του. Όταν κατόπιν μπήκε ο ύπηρετής του, στο δωμάτιό του τόν βρήκε να κοιμάται!...

— Κύριε! τού φώναζε τότε σκουτιώντας τον δονατί για νά ζιτηνησι, ξεχάσατε ότι σήμερα πρόκειται να παντρευτήτε!... Η νύφη σας περιμένει!...

— Ω, διάβολε!... Πράγματι!... Τό ελεα ξεχάσα!... μοιρήσατε ο Μπραγκάς τριβώντας τ' α μάτια του.

Κ' έτσι σηκώθηκε από τ' ο κρεβάτι, ξανατύθηκε βιαστικά, κ' έτρεξε στην έκκλησία, δ' τον βρήκε όλους τούς καλομένους, τ' ο νύφη και τούς κομπάρους να τόν περιμένουν!...

***

Άλλος μέγας αφηρμένος, τόν όποιον αναφέρει στ' «Απομνημονεύματάς του» ο Ταυμάν ντε Ρεσό, ήταν και ο Ρακάν, ο όποιος επί πλέον έπαισε από μωπια.

Ένα βροχερό απόγευμα τού Λευκίθιου, ο Ρακάν έπέστρεψε βρογμένους έξω από σπίτι τού κ, ντε Μπλεζιάντ, όπου βίαιε, και, αφηρμένος όπως ήταν, άντι να μπη στο δωμάτιό του, μπήκε στο δωμάτιο τής κυρίας ντε Μπλεζιάντ. Μέσα στο δωμάτιο βρισκόντουσαν έκείνη τή στιγμή ή κυρία ντε Μπλεζιάντ και ή φίλη της κυρίας ντε Λόζ, ή όποιες ήταν καθισμένες κοντά τ' α τ' α για νά ζεσταθούν.

Όταν είδαν να μπάνη ο Ρακάν δεν τού είπαν τίποτε, για νά δούν μεζοί ποίου σημειουε φάτηνε ή αφηρμάδα του.

Πράγματι ο Ρακάν, χωρίς ν' αντίληφθι διόλου τήν παρουσία τους, και νομίζοντας πάντοτε ότι βρισκεται στο δωμάτιό του, έθγαλε, με όλη του τήν άνεια, τ' α πατωστία του και κάλόντας τήν ύπηρετρία τής ελε:

— Πάψε, σε παρακαλώ, τ' α πατωστία μου και πήγαινε να τ' α καθαρίσει!... Τς κάλτσες μου θά τίς βάλω να στεγνώσουν εδώ!...

Κατόπιν έθγαλε τής κάλτσες του και πλησιάζοντας στα τζιά τής έτοιποθήκης με προσοχή για νά στεγνώσουν ένάμεσα!... στα κευφάλια τής κυρίας ντε Μπλεζιάντ και τής κυρίας ντε Λόζ, τς όποιες έξέλαβε για... καθίσματα!...

Τότε πια ή κυρίες έσκωσαν στα γέλια κ' έτσι ο Ρακάν άντεληφθι τήν γλάφφα του!...

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Η ωραιότης τού άνδρος βρισκεται στο πνεύμα του και τ' ο πνεύμα τής γυναίκας βρισκεται στην ωραιότητά της.

— Ο μεγαλοφυής πρέπει να έλλέγη γυναίκα με κοινό μυαλό. Διό μεγάλα πνεύματα σ' ένα σπίτι είνε πάρα πολλά.

